

*Verplichte verzekering tegen wettelijke aansprakelijkheid
in zake motorrijtuigen*

(Wet aansprakelijkheidsverzekering motorrijtuigen)

TWEEDE NOTA VAN WIJZIGINGEN

(Door de Regering toegezonden aan de vaste Commissie
voor Justitie en door deze tegelijk met haar eindverslag
gepubliceerd)

Nr. 10

Artikel 11. Aan het eerste lid wordt een zin toegevoegd luidende:

Het bepaalde in de vorige zin geldt niet met betrekking tot het bedrag, waarmede het van de verzekeraar gevorderde de krachtens artikel 22 vastgestelde som of sommen overschrijdt.

Artikel 15 komt te luiden:

In afwijking van het bepaalde in het vorige artikel eindigen de verplichtingen van het bureau bedoeld in artikel 2 vierde lid, door verloop van de geldigheidsduur van het bewijs der verzekering van aansprakelijkheid voor schade, tot vergoeding waarvan het bureau zich heeft verplicht.

Artikel 25. Onderdeel a wordt gelezen:

a. wanneer niet kan worden vastgesteld wie de aansprakelijke persoon is, niettegenstaande de benadeelde aannemelijk maakt, dat hij tot die vaststelling heeft gedaan wat redelijkerwijze van hem kon worden verwacht;

Artikel 28. Het achtste lid komt te luiden:

8. De artikelen 6—14 blijven van toepassing op een verzekeringsonderneming met betrekking tot schade ten gevolge van een ongeval dat voor of binnen 30 dagen na het vervallen of het intrekken van haar toelating als verzekeraar heeft plaatsgehad. In geval van intrekking van de toelating wordt de zekerheid ter beschikking van de verzekeringsonderneming gesteld, indien deze ten genoegen van Onze Minister van Financiën aantoonde dat alle vorderingen van benadeelden zijn voldaan en in de toekomst geen zodanige vorderingen meer zullen ontstaan.

Artikel 39 wordt gelezen:

De Wegenverkeerswet wordt als volgt gewijzigd:

A. Aan artikel 24 wordt een vijfde lid toegevoegd, luidende:

5. De ontheffing bedoeld in het vorige lid kan slechts worden verleend, indien wordt aangetoond, dat maatregelen zijn getroffen ter voorkoming van deelneming aan de wedstrijd zonder dat de burgerrechtelijke aansprakelijkheid voor de schade waartoe het gebruik van een motorrijtuig tijdens de wedstrijd aanleiding kan geven, is gedekt door een verzekering overeenkomstig de Wet aansprakelijkheidsverzekering motorrijtuigen; de verzekering dient mede te dekken de aansprakelijkheid van degenen die de wedstrijd organiseren. Deze voorwaarde geldt niet ten aanzien van degene wiens aansprakelijkheid ter zake ten laste van de Staat komt.

B. Het negende lid van artikel 31 wordt als volgt gewijzigd:

9. De rechtsvordering tot schadevergoeding vervalt door tijdsverloop van een jaar, te rekenen van de dag waarop het ongeval heeft plaatsgehad, of, ingeval van overtreding van artikel 30 eerste lid, vanaf de vaststelling van de identiteit van het motorrijtuig en van degene die ten tijde van het ongeval het motorrijtuig bestuurde.

Toelichting

Artikel 11. Indien om enigerlei reden de verzekeraar niet verplicht is tot uitkering aan een verzekerde die wegens schuld aan een ongeval tot schadevergoeding is gehouden, heeft dit

volgens het eerste lid van artikel 11 voor de benadeelde geen nadelige gevolgen: deze behoudt immers zijn eigen recht jegens de verzekeraar, die het verweer dat hem tegenover de verzekerde toekomt, niet aan de benadeelde mag tegenwerpen.

Uit deze bepaling, die het risico van de verzekeraar verzwart, blijkt de strekking der wet, nl. de bescherming van de belangen van de benadeelde. Er bestaat evenwel geen reden tot een verdere bescherming te dezen dan de wet in het algemeen noodzakelijk acht, en wel tot aan de som die krachtens artikel 22 zal worden vastgesteld. Wenst iemand zich tot een hoger bedrag te verzekeren, dan kan dit slechts worden toegejuicht, maar het zou niet gerechtvaardigd zijn, ook voor het excedent de bijzondere bepaling van artikel 11 eerste lid te laten gelden. Dit zou immers het sluiten van zulke verzekeringen geenszins stimuleren, omdat het extra-risico zijn weerslag in de premie zou vinden. Weliswaar zouden partijen door het sluiten van een afzonderlijke excedent-verzekering aan de werking van artikel 11 eerste lid kunnen ontkomen, maar dit is omslachtig en brengt nodeloze administratie mede. Daarom wordt thans voorgesteld aan het eerste lid van artikel 11 een zin toe te voegen, die het bepaalde in de eerste zin beperkt tot het bedrag waarvoor een wettelijke verzekeringsplicht bestaat.

Met het Benelux-verdrag is deze bepaling niet in strijd: de gemeenschappelijke bepalingen die daarbij behoren, zien immers slechts op de verplichte verzekering.

Artikel 15. Bij de thans voorgestelde tekst wordt een onjuistheid hersteld: de oorspronkelijke tekst geeft ten onrechte de indruk dat het bureau bedoeld in artikel 2 vierde lid van het ontwerp, zelf verzekeringsbewijzen uitreikt. Deze bewijzen — gedacht wordt aan de zgn. groene kaart — worden echter door de verzekeraars van de buitenlandse automobilisten in hun eigen land afgegeven.

Artikel 25. Als resultaat van het mondeling overleg wordt voorgesteld bij de aanspraak jegens het Waarborgfonds in het geval van artikel 25 onder a niet de eis te stellen, dat de benadeelde moet bewijzen, dat hij voor de identificatie van de aansprakelijke persoon heeft gedaan wat redelijkerwijze van hem kan worden verwacht, doch dat hij dit slechts aannemelijk behoort te maken.

Artikel 28. In de artikelen 6—14 wordt ten behoeve van benadeelden de verzekeraar aangewezen als drager van verscheidene verplichtingen, waarvan zijn directe aansprakelijkheid jegens de benadeelde de belangrijkste is. Door het vervallen van de intrekking van de toelating ontvalt echter aan de verzekeringsonderneming de kwaliteit van verzekeraar in de zin van de wet. Om te voorkomen, dat de onderneming daardoor tevens tot schade van de benadeelde ontslagen wordt van zijn bovenbedoelde verplichtingen, is het nodig hieromtrent een uitdrukkelijke voorziening te treffen. Dit geschiedt door het onderhavige voorstel, waardoor vóór de tekst van het bestaande achtste lid, dat een ander gevolg van de intrekking der toelating regelt, een zin wordt toegevoegd. De daarin genoemde termijn van dertig dagen is gesteld met het oog op ongevallen, die zich voordoen na het vervallen of de intrekking der toelating, voordat de verzekeringnemer zijn verzekering bij een wel toegelaten maatschappij heeft overgesloten.

Artikel 39. Bij deze bepaling wordt in het ontwerp voorgesteld een wijziging van artikel 24 Wegenverkeerswet, inhoudende een verplichting voor de autoriteiten er op toe te zien, dat de aansprakelijkheid van de deelnemers aan een wedstrijd is verzekerd. Deze bepaling is gehandhaafd; daaraan is overeenkomstig artikel 3 van het Beneluxverdrag slechts toegevoegd een gelijksoortige bepaling ten aanzien van de verzekering van de aansprakelijkheid van de organisatoren van de wedstrijd. In het nieuwe onderdeel B van artikel 39 wordt nu, overeenkomstig het in het mondeling overleg besprokene, tevens een wijziging van artikel 31 negende lid Wegenverkeerswet voorgesteld. Dit lid bepaalt nu in het algemeen, dat de vordering uit hoofde van artikel 31 W.V.W. vervalt door tijdsverloop van een jaar, te rekenen van de dag waarop het ongeval heeft plaatsgehad. Deze bepaling heeft een ongewenste werking in het geval, dat de bestuurder van het motorrijtuig, waarmee het ongeval is veroorzaakt, in strijd met artikel 30, eerste lid, W.V.W. is doorgereden en de identificatie pas plaatsvindt wanneer de vervaltermijn reeds is verstreken. De voorgestelde toevoeging aan het

negende lid van artikel 31 W.V.W. — welke voor de positie van de benadeelde in de zin van het onderhavige ontwerp en voor die van het Waarborgfonds van belang is — beoogt dit bezwaar te ondervangen. Daarbij wordt bepaald, dat de vervaltermijn in het bedoelde geval pas begint te lopen, wanneer de identiteit van de bestuurder is vastgesteld.

De Minister van Justitie,

A. C. W. BEERMAN.

De Minister van Financiën,

J. ZIJLSTRA.

De Minister van Verkeer en Waterstaat,

H. A. KORTHALS.